

Pe aripi de vultur

Rugăciunea

Nr. 5
2019

4

Postul

13

Cei trei vrăjmași
ai creștinului

24

Nesigur în viitor?

Biblia practică

Postul	4
Condiții morale pentru o rugăciune ascultată	9
De ce nu ne rugăm?	10
Adăpost, siguranță, bucurie	18

Studiu biblic

Cei trei vrăjmași ai creștinului	13
--	----

Concurs biblic

.....	23
-------	----

Vestea Bună

Nesigur în viitor?	24
--------------------------	----

"Ei au primit Cuvântul cu toată bună-voința, cercetând zilnic Scripturile."

FAPTELE APOSTOLILOR 17:11

Editură:

The Bereans Publishing Ltd.,
United Kingdom
info@the-bereans.com
www.the-bereans.com

Detalii de contact:

pearipidevultur@gmail.com
revista.clickbible.org

Drepturi de autor fotografii:

© Shutterstock.com:
pictograme;
© AdobeStock: pag. 1, 8, 13, 18, 20,
24

Mai este importantă adunarea de rugăciune?

Este o întrebare dar și o realitate a adunărilor copiilor lui Dumnezeu, cel puțin din țara în care locuim noi, România. Absența celor credincioși de la aceste întâlniri este un simptom, un efect nu o cauză. Rădăcina este ascunsă, acestea sunt doar roadele care se văd la suprafață. Este nepăsarea, indiferența, lipsa de interes față de lucrurile spirituale în general o trăsătură care a devenit generală, dominantă în poporul lui Dumnezeu?

Voi încerca în aceste câteva rânduri să dau un răspuns la această întrebare. Lumea, sistemul creat de om pentru a fi fericit fără Dumnezeu, și-a făcut loc încet, încet mai întâi în afecțiunile noastre. Lucrurile care altădată erau recunoscute clar ca fiind nefolositoare au fost acceptate ca fiind nevinovate, neutre. Nu există neutralitate atunci când este vorba de lume. Apostolul Iacov o spune în termeni care nu au nevoie de interpretare: “Adulteri și adultere! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie față de Dumnezeu? Deci oricine va vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu.” Asta este cauza principală: ne-am împrietenit cu dușmanul! Am făcut compromis. Nu lumea, care este neschimbată în aversiunea ei față de Hristos, ci noi am făcut compromis. Cucerirea afecțiunilor nu s-a făcut agresiv, direct ci subtil și aproape imperceptibil. Am fost cucerii fără să tragem măcar “un foc”. Prizonieri fără luptă.

Programe supra încărcate, posibilitatea de câștig fără limită, dorința unui standard de viață cât mai ridicat, educație seculară pentru copii la cel mai înalt nivel, sunt doar câteva dintre motivele absențelor noastre. Trăim pentru ce se vede, pentru ce nu va rămâne, pentru efemer și vremelnic, deși cu gura așteptăm o altă lume. Ne îndreptăm spre vremea când nu vom mai avea nevoie de această întâlnire ca și adunarea din Laodiceea. Vremea atotsuficienței, când Hristos va sta la ușă iar noi vom domni înăuntru.

Privilegiul preoției tuturor celor credincioși, aproape un mister în creștinism, a început să fie privit ca ceva nonimportant și faptul ca avem acum acces direct în prezența lui Dumnezeu ca un lucru rezervat doar pentru câțiva, mai speciali. Modelăm tăcerea pentru generațiile care vin din urmă, și chiar avem curajul să numim aceasta dovadă de spiritualitate.

Cred că cea mai importantă absență, dacă o putem numi așa, este aceea a copiilor și a celor tineri. Poate că pare o afirmație exagerată, dar motivul ei este unul foarte important. Unde pot cei tineri să învețe dependența de Dumnezeu dacă nu aici unde părinții și frații lor stau pe genunchi și își varsă inimile înaintea Domnului? Unde pot auzi vocile fraților care mulțumesc, mijlocesc sau cer în prezența Domnului?

Ca și concluzie aș spune că există totdeauna posibilitatea restaurării. Adunării din Efes i s-au adresat următoarele cuvinte: “Amintește-ți deci de unde ai căzut și pocăiește-te și fă lucrările dintâi;” (Apocalipsa 2:5). El să ne dea harul ca viața noastră personală de rugăciune să cunoască învierea și prosperitatea necesare.

Emanuel Munteanu

Postul

Postul este deseori menționat în Scriptură, nu numai în Vechiul Testament ci și în Noul, și evident are un loc important în viața celui credincios, pentru că este unul dintre cele trei lucruri pe care Tatăl le va răsplăti în mod special, atunci când este făcut potrivit (Matei 6). Absența acestuia pare să indice o lipsă mare de putere spirituală (Matei 17:21), fiind deseori menționat în legătură cu ocazii speciale de apropiere de Dumnezeu. Cu siguranță deci, este foarte potrivit să ne întrebăm ce este postul cu adevărat, potrivit lui Dumnezeu. Fie ca Dumnezeu să ne ajute în această investigație.

Sensul din dicționar al cuvântului, care ne oferă sensul comun folosit între oameni, este “abținerea de la mâncare, în principal pentru motive religioase.” Creștinii privesc aceasta fie în felul acesta, sau ca lepădare de sine în diferite forme, culminând în lepădare de sine ca tot, refuzul de a ne compătimi, sau de a avea grijă de sine; sau ca abținere de la mijloacele naturale pentru a face slujba pe care o primim de la Domnul, ca atunci când David a refuzat armura lui Saul, sau când Ezra a refuzat să ceară escorta împăratului, și s-a datat postului și rugăciunii. Nu negăm că aceste gânduri sunt cât se poate de adevărate, dar gându-

riile lui Dumnezeu nu sunt gândurile noastre, ci sunt cu mult mai minunate. Ce spune El despre acest subiect? Este remarcabil de observat că El ne spune și ce nu este și ce este.

El spune: “Strigă tare, nu cruța, înalță-ți glasul ca o trâmbiță și fă cunoscut poporului Meu fărădelegea lor și casei lui Iacov păcatele lor... Iosua” (58:1-7).

Partea solemnă a acestui lucru este că este spusă despre cei care mărturiseau că se desfată în a se apropia de Dumnezeu și în a face dreptate, și erau foarte scrupuloși în ritualuri exterioare. Lor li se spune că postul lor și spectacolul exterior de tristețe era în zadar și că inimile lor erau greșite.

Apoi vine partea remarcabilă a acestui mesaj, pentru că, după ce li se spune ce nu este postul, li se arată apoi ce este, și ciudat să spui, nu este ceva negativ, așa cum ne-am fi așteptat, ci este ceva pozitiv. Cu alte cuvinte este filantropie adevărată.

Acum nu știm de ce mulți vorbesc despre filantropie ca fiind ceva rău. Fără îndoială că terme-

nul (ca și orice alt termen pe care-l folosește Dumnezeu) a fost din păcate abuzat, dar soluția de îndreptare nu este să spui că filantropia nu are valoare, ci să arăți adevărata filantropie.

Cuvântul este folosit de două ori în Scriptură. În Tit 3:4, este tradus dragoste (a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru) față de oameni”, și în Fapte 28:2, este tradus “bunăătate”. Departe de faptul că filantropia este fără valoare ci ceea ce fiecare creștin trebuie să aibă. El trebuie să fie un urmaș al lui Hristos și să aibă duhul lui Hristos. Ce făcea El? Nimeni nu putea să arate așa dragoste omului cum a făcut-o Hristos. Dumnezeu era în toate gândurile Sale, dar El s-a dat în totul slujirii omului. “Fiul Omului nu a venit ca să i se slujească ci ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți.”

Dacă ne gândim la post în legătură cu Domnul, postul Lui de 40 de zile înainte de a începe slujirea ne vine în minte. Dar punctul principal pentru noi este că toată slujirea Lui este una a postului. Pentru că dacă tot sufletul Lui s-a ridicat la Dumnezeu în devotamentul și ascultarea celei mai curate dragoste, El s-a cheltuit în to-

tul pentru om, și niciodată nu s-a gândit și nu s-a îngrijit de El însuși, neavând nici ce mânca, binecuvântând pe toți, căutând pe toți, slujind pe toți, făcând bine tuturor, și astfel, în renunțare de sine perfectă, arătând dragostea din inima Tatălui pentru oameni.

Si totuși, atât de puțin a apărut oamenilor în post că l-au numit un om mândăcios, un băutor de vin, un prieten al vameșilor și al păcătoșilor. El era liber să meargă oriunde, în casa unui fariseu, unde nu a fost bine primit de fapt; în casa vameșului și a celui de jos din lume; dar totdeauna să dea, totdeauna cu har dres cu sare, totdeauna în cea mai mare lepădare de sine, pentru a-L glorifica pe Dumnezeu și pentru a face bine oamenilor.

Ce viață de post a avut El, totul pentru Dumnezeu, totul pentru om, nimic pentru sine. Și totuși atât de diferită a fost viața Lui de gândurile oamenilor, încât ei nu au înțeles ca El a postit vreodată. În aceasta, ca și în altele, a arătat tot ce a predicat în Matei 6 și în alte locuri.

Dar apostolii? Ei trebuiau să postească când Domnul era luat.

Erau oare ucenicii comozi și critici, sau s-au cheltuit în totul pentru oameni în slujba lui Hristos? Cu siguranță aceasta din urmă.

Nu avem prea multe despre viața celor doisprezece, dar aceea a apostolului Pavel este descrisă în detaliu, arătând deschis toate secretele inimii sale. Oh! Cum a postit, ca martor 1 Cor. 4:9-13; 2 Cor. 4:7-15; 6:3-10; 11:24-29, și numeroase alte pasaje. Și totuși, în ciuda minunatei sale lucrări, devotamentului, dragostei și lepădării de sine, nu i-au lipsit acuzatorii, care au mers atât de departe încât l-au acuzat pe acest om ca Hristos, de o umblare în neorânduială (Fapte 21:24). El s-a făcut totul pentru toți ca prin orice mijloc să salveze pe unii, și pentru a face aceasta și-a stăpânit trupul, și l-a supus disciplinei, și totuși mulți i-au găsit vină, spunând că nu este un apostol adevărat și i-au acuzat permanent caracterul.

El nu a făcut nimic ostentativ, nu a căutat credit, el nu a vrut nimic ca onoare de la oameni, a suferit pierderea tuturor lucrurilor în credințioasă față de Hristos, slujind sfinților, și a adus binecuvântare păcătoșilor. Cu toate acestea el a fost un om practic. Priviți ce a

făcut pe corabie, cum i-a încurajat pe toți. Apoi pe insulă adunând vreascuri. Dacă ar fi postit potrivit oamenilor, ar fi fost separat cu austeritate și severitate, lăsându-i pe ei să facă aceste lucruri. Dar acesta era adevăratul post, pe care doar cei care aveau ochii deschiși puteau să-l vadă, pentru că și-a uns capul și și-a spălat fața (figurativ vorbind) și în felul acesta nu s-a arătat oamenilor că postea. Lui îi păsa mult mai mult de sufletele oamenilor decât de trupurile lor, și totuși nu uita trupul, ci a atins sufletul prin trup (Fapte 20:33-35).

Să lăsăm aceste exemple să ne învețe ce este adevăratul post, să fim atât de constânși de dragostea lui Hristos încât să ne dăm în devotament adevărat oamenilor, și astfel să fim adevărați urmași ai lui Hristos. Nimeni să nu spună că aceste lucruri nu sunt la nivelul creștinismului. Gloria lui Dumnezeu și binecuvântarea omului sunt indisolubil legate împreună. Ele sunt întrepătrunse în viața lui Hristos, în viața apostolilor și în cea a sfinților. Ele nu pot fi

separate. Gloria lui Dumnezeu implică binecuvântarea omului, iar adevărata binecuvântare a omului merge doar împreună cu gloria lui Dumnezeu. Unii cred că pot face bine omului lăsându-L pe Dumnezeu deoparte, ce greșală teribilă! Dar o greșală la fel de mare este să gândim că-L putem glorifica pe Dumnezeu lăsând pe om afară. Măsura dragostei noastre față de Dumnezeu este dragostea noastră față de fratele nostru, iar sentimentalismul nu este de folos în legătură cu aceasta. Devotamentul din toată inima pentru binele omului, în conformitate cu voia lui Dumnezeu, este ceea ce este atât de necesar în

ziua de astăzi. Cunoștință este din belșug și vorbirea elocventă nu lipsește. Dar vieți care să ardă cu dragoste pentru Dumnezeu și oameni sunt foarte, foarte rare, și datorită acestei lipse pierim.

Si totuși, doar câțiva recunosc astfel de vieți atunci când le întâlnesc. Mulți caută comportamentul exterior, ceva care să placă omului în carne, pe când adevăratul post nu se va arăta oamenilor cu fast, va ascunde ceea ce face, va fi simplu, natural, bucuros, neafectat, iubitor, inimos, blând, și practic. El nu va lăsa ca mâna lui stângă să știe ce face mâna dreaptă, adică, nu numai că nu va căuta acceptarea oamenilor, dar, și mai important, nu-și va da niciun cre-

dit lui însuși. El va ceda totul, va fi slujitorul tuturor, va căuta binele tuturor, dar va spune (și gândi) “nu am făcut nimic, nu a fost nici-un sacrificiu, totul a fost har și dragoste față de mine tot timpul.” Dragostea suportă toate, crede toate, speră toate, rabdă toate, nu pierde niciodată, pentru că nu există interes personal în dragoste, totul, totul, este pentru Dumnezeu, și fiind pentru Dumnezeu, este deci pentru omul creat după chipul lui Dumnezeu.

Fie ca Dumnezeu să-i ridice pe cei care cu adevărat postesc în felul acesta, pentru că postul nu este un lucru negativ, ci dragostea în acțiune.

Condiții morale pentru o rugăciune ascultată

O conștiință bună (Evrei 13:18; 1 Ioan 3:19-22). Păstrăm o conștiință bună mărturisind și părăsind orice păcat cunoscut (1 Ioan 1:9; Proverbe 28:13).

Părtășie (Ioan 15:7). Domnul a spus: **“Dacă rămâneți în Mine... cereți orice vreți și vi se va face”**. Dacă umblăm în părtășie cu Domnul, vom cunoaște inima Sa și gândurile Sale și vom cere conform cu acestea.

Înțelegere (Ioan 15:7). Domnul a spus: **“Dacă... cuvintele Mele rămân în voi, cereți orice vreți și vi se va face”**. Citind Cuvântul, înțelegem principiile lui Dumnezeu și ne rugăm după voia Sa (1 Ioan 5:14-15).

Încredere (credință) (Matei 21:21-22). Domnul a spus: **“Și toate câte veți cere în rugăciune, crezând, veți primi”**. Adesea ne rugăm, dar fără a crede că vom primi un răspuns (Iacov 1:6-7, Fapte 15:25, 12-17)

Precizie (Luca 11:5). Trebuie ca rugăciunile noastre să fie precise, clare. Adesea ne rugăm prea vag. Omul care s-a dus la vecinul său i-a spus: **“Împrumută-mi trei pâini”**.

Insistență (Luca 11:8). Aceasta înseamnă stăruință și preocupare. Atunci când așteptăm un răspuns, Dumnezeu se folosește de acest timp pentru a ne îndrepta inimile și pentru a ne smeri, dacă lucrul acesta este necesar (Daniel 10:12).

Perseverență (Efeseni 6:18). Renunțăm prea ușor. Trebuie să **“stăruim în rugăciune”** (Coloseni 4:2). Pavel vorbește despre a ne lupta împreună în rugăciune; nu cred că mai cunoaștem ce înseamnă aceasta (Romani 15:30). Neemia a stăruit în rugăciune patru luni înainte de a primi un răspuns (Neemia 1:1, 5, 2:1-8).

Bruce Anstey

De ce nu ne rugăm?

Rugăciunea este una dintre cele mai grele discipline din viața unui creștin, dacă nu cea mai grea. De asemenea, rugăciunea este un element vital în trăirea practică a vieții de credință.

Sfânta Scriptură începe cu rugăciune către Dumnezeu, “Atunci au început oamenii să cheme Numele Domnului” (Geneza 4:26) și se încheie cu rugăciune către Dumnezeu, “Vino, Doamne Isuse!” (Apocalipsa 22:20).

Dumnezeu a ales ca să lucreze în viețile noastre prin rugăciune... putea să facă altfel, putea să ne schimbe viețile în timp ce noi eram pasivi, putea să ne împlinească nevoile și năzuințele doar pentru

că le aveam...Înșă El nu face așa, Dumnezeu a dorit ca noi să venim la El și să cerem, clipă de clipă.

Dacă așa stau lucrurile, de ce există de multe ori în viața noastră perioade în care neglijăm rugăciunea? Ce ne împiedică să ne rugăm? Unele dintre motive ar putea să fie acestea:

1. Slăbiciunea cărnii noastre

“Vegheați și rugați-vă, ca să nu intrați în ispită. Duhul, în adevăr, este plin de râvnă, dar carnea, fără putere” (Marcu 14:38).

Firea, sau carnea păcătoasă care încă locuiește în noi până vom parași acest pământ, este contrară oricărui lucru spiritual, și se va lup-

ta ca să nu stăm pe genunchi. Asta ne spune Apostolul Pavel în Galateni: “Deoarece carnea pofteste împotriva Duhului și Duhul împotriva cărnii; și acestea se împotrivesc unul altuia, ca să nu faceți ceea ce ați dori” (Galateni 5:17).

2. Nu suntem disciplinați din punct de vedere spiritual

“Ci îmi disciplinez trupul și-l țin în supunere” (1 Corinteni 9:27).

Chiar dacă suntem mântuiți, este nevoie totuși să ne disciplinăm viețile, să ne punem inima să practicăm acele lucruri bune din viața de credință, unul dintre ele fiind rugăciunea. Disciplina este un cuvânt care lipsește din predicile noastre, și o stare care lipsește din viețile noastre.

Chiar și Apostolul Pavel trebuia să arate foarte multă determinare atunci când vine vorba de alergarea creștină, era nevoit să fie foarte atent, ca nu cumva să ajungă să fie dezaprobat de la lucrarea Evangheliei.

3. Nu dorim ca Dumnezeu să intervină în viața noastră

“Învățătorule, ce bine să fac ca să am viața eternă?” ... “Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te” (Matei 19:16, 21).

Atunci când ne punem pe ge-

nunchi, ajungem în locul unde îl chemăm pe Dumnezeu să lucreze în viețile noastre, și El o să ne spună ce să facem și ce nu... tânărul bogat a venit înaintea Fiului lui Dumnezeu cu o cerere, însă răspunsul pe care l-a primit de la El a fost unul pe care tânărul nu îl dorea!

Există momente în rugăciune când înțelegem că trebuie să facem anumite lucruri care pentru noi sunt dificile, și există posibilitatea ca în unele situații, să nu dorim să ne rugăm, tocmai pentru că suntem conștienți de acest fapt, că ni se va cere să facem ceva dificil.

4. Există păcat în viața noastră

“Să ne apropiem deci cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim îndurare și să găsim har, pentru ajutor la timpul potrivit” (Evrei 4:16).

Păcatul din viața noastră ne poate împiedica să avem îndrăzneală, și aceasta poate să fie experiența multora din noi, atunci când am avut perioade de păcat, am venit mai rar înaintea lui Dumnezeu, am făcut și noi la fel ca Adam, care s-a ascuns de Dumnezeu pentru că îi era rușine, păcatul din el reacționa la sfințenia lui Dumnezeu.

Dar, pentru un copil al lui Dumnezeu, păcatul ar trebui să ne împin-

gă spre Dumnezeu:

- În primul rând, Pavel ne spune că “Dumnezeu Își arată propria Lui dragoste față de noi prin aceea că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi”, deci, dacă atunci când eram vrăjmași ai lui Dumnezeu, Dumnezeu ne-a primit, cu atât mai mult ne va primi acum când suntem copii Sai
- În al doilea rând, Apostolul Ioan ne spune că “dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel drept”, așadar, dacă am păcătuit, putem să venim la Tatăl pentru că avem un Mijlocitor

5. Suntem leneși

“Și a venit la ucenici și i-a găsit dormind” (Matei 26:40).

Rugăciunea este de multe ori sollicitantă, este nevoie de efort pentru a ne ruga așa cum trebuie, trebuie să ne luptăm în rugăciune, de aceea, de multe ori, lenevia este un motiv pentru care nu ne rugăm. Pavel le cere romanilor: “să luptați împreună cu mine în rugăciunile voastre”, așadar, rugăciunea nu este doar ceva de moment, un impuls, ci rugăciunea este ceva pentru care trebuie să ne disciplinăm ca să o facem.

6. Ne descurajăm repede

“Și le-a spus și o parabolă, ca să le arate că trebuie să se roage neîncetat și să nu obosească” (Luca 18:1).

De multe ori putem să devenim descurajați pentru că nu vedem răspunsuri la rugăciunile noastre sau ale altora. Totuși, din aceasta parabolă, înțelegem că Domnul Isus dorește de la noi să continuăm să ne rugăm, având nădejde că Dumnezeu ascultă.

Dumnezeu caută astfel de oameni, care să aibă încredere în El, deși răspunsul la rugăciune întârzie; atunci când continuăm să ne rugăm deși nu vedem rezultate, îi aducem onoare lui Dumnezeu prin faptul că avem încredere în El deși nu vedem cu ochii noștri rezultatele.

Fiecare dintre noi am trecut prin unul sau mai multe din lucrurile de mai sus, dar, fiind conștienți de poziția noastră în Hristos, de darul Sfântului Duh care a fost pus în noi și de credincioșia lui Dumnezeu, suntem chemați să ne rugăm neîncetat, pentru că rugăciunea aduce în viața noastră și a altora, pe Dumnezeu care poate să facă orice vrea El.

Adrian Cristea

Cei trei vrăjmași ai creștinului...

calea lui Dumnezeu de a-i birui

Aș dori să cercetăm puțin acest subiect cu privire la cei trei vrăjmași ai creștinului. Pentru început să mergem la un pasaj din cartea 2 Împărați 8:11, 12: *“Și el și-a ațintit privirea asupra lui Hazeel și s-a uitat la el până când a fost rușinat; apoi omul lui Dumnezeu a plâns. Și Hazeel a zis: “Pentru ce plânge domnul meu?” Și Elisei a răspuns: “Pentru că știu răul pe care-l vei face fiilor lui Israel”.*

Era un timp de război în țara lui Israel. Poporul lui Dumnezeu se afla într-un conflict aprig cu vrăjmașii lui, căutând să-și păstreze moștenirea în țara Canaan. Domnul i-a descoperit profetului Elisei că acel om, Hazeel, avea să devină conducătorul armatei vrăjmașe. Elisei a fost biruit de întristare pre-

văzând nenorocirea pe care Hazeel urma s-o aducă asupra fiilor lui Israel. Și noi suntem angajați într-o luptă împotriva vrăjmașilor noștri spirituali. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu că, prin harul Lui, putem fi biruitori asupra acestor vrăjmași formidabili și ne putem trăi viețile pentru gloria Sa.

La fel ca profetul Elisei, sunt și eu foarte îngrijorat cu privire la soarta celor credincioși, îndeosebi a celor tineri, căci știu din Cuvântul lui Dumnezeu ce vor vrăjmașii să facă celor din poporul Său. Incursiunile acestor dușmani au făcut prăpăd în mărturia creștină și s-au soldat cu multe pierderi în rândurile credincioșilor angajați în această luptă spirituală. Acest lucru este foarte serios. Acum câți-

va ani vorbeam cu un frate și el îmi spunea despre tinerii care fuseseră (no erau) odinioară în adunarea din care făcea parte. Mi-a spus că la un moment dat erau cam 70 de tineri care crescuseră în adunare și care plecaseră, dintr-un motiv sau altul. Nu rămăseseră decât 10 sau 12. Cuvintele lui m-au pus în uimire. Ce se întâmplase? M-am întrebat. Unde au plecat toți acești tineri? Vrăjmașul îi împrăștiase într-un fel sau altul. Am făcut un calcul simplu și am descoperit că circa 80% dintre ei plecaseră. Frațele a precizat că nu toți dintre ei o luaseră pe drumuri destrăbălate și ticăloase, însă oricum toți se îndepărtaseră de locul unde Domnul era în mijloc, unde întreg adevărul era mărturisit și practicat, deși în multă slăbiciune. Deci, în mare, rămăseseră cam 20% dintre toți tinerii!

Am împărtășit mai târziu aceste lucruri unui alt frate, pe care l-am întâlnit la o conferință. El mi-a mărturisit cu mâhnire că așa se întâmplase și în adunarea lui locală. Era vizibil la fel de zguduit de aceste statistici ca și mine. Pe când ne întorceam de la conferință, am discutat cu soția mea despre acest subiect și am făcut împreună un mic calcul cu privire la tinerii din

adunarea noastră în ultimii zece ani. Trebuie să vă mărturisesc că în această privință adunarea noastră stătea și mai prost. Cam 85% din tineri se împrăștiaseră! Oricum am privi la această situație, statistica ne spune că procentajul tinerilor care pleacă din adunările celor strânși pentru numele Domnului Isus este foarte ridicat.

Acest lucru nu este caracteristic doar unei țări sau unui continent, ci se întâmplă cam peste tot. Oamenii cu care am crescut împreună în adunare, pe care i-am cunoscut foarte bine, s-au depărtat într-un fel sau altul! N-au picat cu toții în păcate scandaloase, dar s-au depărtat de drumul pe care, prin harul lui Dumnezeu, noi continuăm să umblăm. Epafras se ruga pentru sfinți ca ei să fie *“desăvârșiți și cu totul siguri, în toată voia lui Dumnezeu”* (Col. 4:12). Dacă renunțăm la oricare parte din ade-

“La fel ca profetul Elisei, sunt și eu foarte îngrijorat cu privire la soarta celor credincioși, îndeosebi a celor tineri.”

vărul care ne-a fost încredințat, nu suntem desăvârșiți **“în toată voia lui Dumnezeu”**. Acest lucru s-a întâmplat cu cea mai mare parte din cei care au fost odată strânși pentru Numele Domnului, iar acum sunt împrăștiați prin alte locuri.

Nu este intenția mea să-i critic pe cei care s-au depărtat, fiindcă știu că noi, cei care am rămas, nu suntem mai buni decât ei. Doar prin harul lui Dumnezeu ne mai aflăm încă aici. Menționez însă aceste lucruri pentru a scoate în evidență faptul de necontestat că avem un vrăjmaș formidabil de puternic, care a avut multe succese printre cei tineri. Ce se va întâmpla cu această generație? Vor sta lucrurile altfel?

Versetul pe care l-am citat din 2 Împărați 8 mi-a venit în minte acum două zile, pe când cântam acea cântare: “Nu, nu este un drum ușor...” Atunci mi-am zis: “Oare acești tineri știu cu adevărat despre ce cântă? Înțeleg ei oare cu adevărat cât este de periculos drumul și cât de puternici sunt dușmanii noștri spirituali?” Planul acestor dușmani este unul singur – să-l împingă pe creștin pe un drum al compromisului, unde să-L dezonoreze pe Domnul. Cea mai

eficientă metodă a vrăjmașului de a aduce necinste Numelui Domnului este de a folosi un creștin pentru acest lucru. Diavolul folosește și necredincioși pentru a ataca mărturia creștină, dar când folosește un creștin (unul care poartă acest nume) atacul lui este mult mai eficient.

Resursele Pregătite De Domnul

Vreau să arăt acum din Scripturi că Dumnezeu a pregătit resurse minunate pentru noi, astfel ca să-i putem birui pe cei trei vrăjmași ai noștri și, în consecință, să trăim o viață creștină fericită, biruitoare și rodnică.

Așa cum am spus deja, fără harul Domnului am fi fost și noi împrăștiați la fel ca ceilalți. Călea creștină este plină de pericole și de capcane, însă este o cale fericită dacă ne ținem aproape de Domnul și ne folosim de resursele pe care El ni le-a pregătit. Biblia spune: **“Preaiubitul Domnului va locui în siguranță lângă El”** (Deut. 33:12). Singurul loc sigur pentru noi este **“lângă El”**. Aproximarea de Hristos este extrem de necesară dacă dorim să fim păziți. David, care este o imagine a lui Hristos, i-a spus lui Abiatar: **“Rămâi cu mine, nu te teme de nimic, căci cel care caută**

să ia viața mea, caută să o ia și pe a ta; lângă mine vei fi bine păzit” (1 Sam. 22:23).

Să privim la un alt verset în 2 Petru 1:3: ***“Dumnezeiasca Lui putere ne-a dăruit tot ce privește viața și evlavia”***. Acest verset ne spune că Dumnezeu a pregătit orice resursă necesară nouă pe drumul credinței. Cineva ar putea întreba: “Care sunt aceste resurse pe care le avem?” Dați-mi voie să enumăr câteva dintre ele:

- Mai întâi avem **Cuvântul lui Dumnezeu**, care să ne călăuzească picioarele (Ps. 119:105).
- Avem de asemenea **Duhul lui Dumnezeu**, care ne oferă puterea pentru a umbla pe cale (Rom. 8:2).
- Avem apoi **lucrarea de mijlocire a lui Hristos** ca Mare Preot și Avocat al nostru, pentru a ne păzi de păcat sau pentru a ne restabili, dacă este necesar (Evrei 7:25; 1 Ioan 2:1).
- Avem **scaunul harului**, pentru a căpăta îndurare și har, ca să avem ajutor la momentul potrivit (Evrei 4:16).
- Avem **toată armura lui Dumnezeu**, pentru a ne proteja de uneltirile Diavolului (Efes. 6:11-18).

- Avem **activitatea ființelor îngerești**, pentru a ne izbăvi de pericolele din această lume (Evrei 1:14).
- Avem **părtășia frățască**, pentru încurajarea noastră pe cale (2 Tim. 2:22).

Ni s-a dat deci ***“tot ce privește viața și evlavia”***. Cu alte cuvinte, am primit toate lucrurile de care avem nevoie pe calea creștină. Prin urmare, nu avem niciun motiv să falimentăm în vreun fel. Este drumul meu astăzi mai ușor decât atunci când eram tânăr? Nu; același vrăjmaș mă încolțește și nimic nu-l poate îmblânzi. Ce trist că, în ciuda tuturor resurselor pregătite de Dumnezeu, vrăjmașul continuă să-și facă lucrarea – și și-o face foarte bine. Mulți au căzut datorită atacurilor lui!

Bruce Anstey

Aceasta este prima parte a cărții fratelui Bruce despre acest subiect. Ți-a plăcut articolul? (Bineînțeles că ți-a plăcut!) Dorești să știi cum continuă? Comanda cartea trimițându-ne un e-mail.

Dar roagă-te...

În timpul cât trăiești aici
Călătorind pe-acest pământ,
Tu zilnic trebuie să-ți ridici
Privirile către Cel Sfânt.

Cu Domnul să vorbești tăcut,
Chiar fără glas Lui să Îi spui;
Dacă ești trist sau abătut,
Tu spune-I totul, numai Lui!

Când peste tine va veni,
Un timp de suferință grea,
Tu roagă-te și vei primi,
Alin și pace-n vremea real!

Să ceri în rugăciunea ta,
Din darul Său nemărginit;
Ca necurmat să poți avea,
Har după har neprețuit.

O armă tare și de preț
Ai lângă tine ne-ncetat!
Iar când te rogi, la Cel Măreț
Ai ajutor nemăsurat!

Prin rugăciune și cu post,
În alergarea ta spre cer,
În Domnul, tu ai adăpost,
Chiar dacă-n juru-ți toate pier.

De vrei să mijlocești cumva,
Pentru un frate-mpovărat,
Sau pentru orice altceva:
Înalță rugă necurmat!

Isus în timpul vieții Lui,
Ca Fiu al omului, dar Sfânt,
Făcând doar voia Tatălui,
El s-a rugat pe-acest pământ.

El S-a smerit și a postit,
Pe calea Sa, înspre calvar;
Și pe Satan l-a biruit,
Ca să-ți ofere viața-n dar!

Așa să faci o fiul meu,
Ca și copil ce-ai fost salvat;
Când ești în bine sau în greu...
Tu roagă-te neîncetat!

Dragoș Iosif

Adăpost, siguranță, bucurie

În ce clasă călătorești?

Călătorești... Călătorești din timp către veșnicie. Și cine poate fi în stare să știe cât de aproape este clipa deosebit de însemnată a încheierii călătoriei tale? Tocmai de aceea, dă-mi voie să te întreb: În ce clasă călătorești? Sunt numai trei.

Clasa întâi: cei care sunt mântuiți și care știu lucrul acesta.

Clasa a doua: cei care nu sunt siguri de mântuirea lor, dar care ar dori mult să fie mântuiți.

Clasa a treia: cei care nu numai că nu sunt mântuiți, dar sunt cu totul indiferenți cu privire la mântuirea lor.

Se spune că un om alerga într-o stație de cale ferată și cu răsuflarea întretăiată și-a luat locul

în vagonul de tren, chiar în clipa când trenul era gata de plecare. “Sunteți tare obosit!” i-a spus un alt călător. “Da”, a răspuns omul, răsuflând din greu la fiecare două sau trei cuvinte, “dar am câștigat patru ore și merită să alerg pentru ele”.

A câștigat patru ore! Simțea că patru ore meritau un efort serios. Dar dacă e vorba de veșnicie? Sunt azi mii de oameni pricepuți, prevăzători, care își urmăresc bine propriile interese în viață, dar par cu totul orbi față de veșnicia care le stă înaintea. Fără să țină seama de scurtimea atât de cunoscută a vieții omului aici pe pământ, fără să țină seama de groaza judecății după moarte și de posibilitatea solemnă de a se trezi în cele din urmă în iad, în prăpastia pierzării veșni-

ce, oamenii zoresc spre un sfârșit amar, nepăsători, ca și cum n-ar exista Dumnezeu, nici moarte, nici judecată, nici ceruri, nici iad. Dumnezeu să-ți deschidă ochii asupra stării celei mai periculoase în care te poți afla, pe tărâmul alunecos al unei pierzări veșnice.

Îți dai seama sau nu, situația ta este cu adevărat disperată. Nu mai amâna gândul veșniciei! Amâna-rea este nu numai un hoț, ci și un ucigaș. Este mult adevăr în proverbul spaniol care spune: Calea “în curând” duce la cetatea “niciodată”. Te rog stăruitor nu mai merge pe calea aceasta! “Astăzi este ziua mântuirii”.

Cineva va putea spune cam așa: “Eu nu sunt indiferent față de starea sufletului meu. Necazul meu este cuprins într-un alt cuvânt: nesiguranța. Eu mă aflu printre călătorii din clasa a doua”.

Indiferența și nesiguranța sunt lăstari ai aceleiași rădăcini: necredința. Indiferența rezultă din necredința cu privire la păcat și la starea de ruină a omului, iar nesiguranța din necredința cu privire la remediul suveran oferit de Dumnezeu pentru om. Și îndeosebi pentru sufletele doritoare să fie sigure în privința mântuirii lor au fost scrise rândurile acestea. Îți pot înțelege

în mare măsură adâncă amărăciune a sufletului. Și știu că, cu cât vei fi mai cinstit în privința problemei acesteia atât de însemnate, cu atât setea îți va fi mai mare, până vei ajunge să știi sigur că ești în adevăr mântuit, acum și pentru veșnicie. “Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36).

Să ne gândim la un exemplu. Singurul băiat al unui tată credincios este plecat pe mare. Vine știrea că vaporul lui a naufragiat pe niște țărături în depărtare. Cine ar putea spune chinul tatălui, până ce i se aduce vestea demnă de încredere că băiatul este viu și nevătămat!

Și tu ești ca unul departe de casă. Noaptea este întunecată și rece și calea îți este cu totul necunoscută. Stând la o răspântie unde se întretaie două drumuri, întrebi pe un trecător care este calea care duce la orașul unde vrei să ajungi și el îți va spune că poate o anumită cale ar fi cea dreaptă și gândește că ar fi bine s-o apuci pe ea. Te-ar satisface vorba lui? Sigur că nu! Trebuie să ai siguranță în privința drumului, altminteri orice pas pe care l-ai face ți-ar mări neliniștea. Nu este de mirare atunci că unii oameni n-au mai fost în stare nici să mănânce, nici să doarmă, întrucât

siguranța veșnică a sufletului lor se arăta a fi în pericol. A-ți pierde averea este mult. A-ți pierde sănătatea este și mai mult. Dar a-ți pierde sufletul este o pierdere atât de mare încât niciun om n-o poate evalua sau recupera.

Sunt trei adevăruri care doresc să ne fie clare:

1. calea mântuirii (Faptele Apostolilor 16:17);
2. cunoștința mântuirii (Luca 1:77);
3. bucuria mântuirii (Psalmul 51:12).

Deși strâns legate între ele, aspectele acestea ale mântuirii au temeuri diferite, încât este cu puțință ca un suflet să știe care este calea mântuirii, fără să aibă siguranța că el însuși este mântuit – sau să știe că este mântuit, fără să aibă totdeauna bucuria care ar trebui să însoțească această cunoaștere.

Calea mântuirii

Deschide Biblia și citește cu atenție Exodul 13:13. Aici găsești cuvintele acestea pe buzele Domnului: “Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răscumpăra, să-i frângi gâtul. Să răscumperi de asemenea pe orice întâi-născut de parte băr-

bătească dintre fii tăi”. Vino acum cu închipuirea la o scenă de acum trei mii de ani. Doi oameni, un preot al lui Dumnezeu și un israelit sărac stau de vorbă foarte serios. Discută ceva și nu este greu să observi că subiectul conversației lor este un măgaruș care stă lângă ei, încă nesigur pe picioarele lui.

“Am venit să aflui, spune sărmănul israelit, dacă nu se poate face de data aceasta o excepție din milă pentru mine. Micuțul acesta este cel dintâi născut al măgăriței. Și, deși știu bine ce zice legea lui Dumnezeu despre el, nădăjduiesc că mi se va arăta înțelegere și viața măgarușului va fi cruțată. Sunt un om tare sărac în Israel și cu greu îmi pot permite să mă lipsesc de micuțul animal.”

“Dar, răspunde preotul cu hotărâre, legea Domnului este clară și fără greșală: “Să răscumperi cu un miel pe orice întâi-născut al măgăriței; iar dacă nu-l vei răs-

cumpăra, să-i frângi gâtul”. Unde este mielul?”

“O, domnule, eu n-am miel!”

“Atunci du-te, cumpără unul și vino cu el, altminteri gâtul măgărușului va fi frânt. Mielul trebuie să moară – ori măgărușul trebuie să moară.”

“Atunci toate nădejtile mele s-au dus, exclamă omul, căci eu sunt prea sărac ca să pot cumpăra un miel!”

O a treia persoană intră în vorbă și, auzind istorisirea tristă a omului, se întoarce spre el și-i spune cu bunătate:

“Fii bucuros! Pot să-ți împlinesc nevoia. Avem în casa noastră, colo pe vârful dealului, un miel fără cusur și fără pată. El nu s-a rătăcit niciodată de acasă și este, pe drept, foarte plăcut tuturor celor din casă. Îți voi aduce mielul!”

Și îndată se grăbește să urce dea-

lul. Peste puțin timp îl vezi mânănd cu grijă pe micuțul animal pe coastă și în curând atât mielul cât și măgărușul stau în picioare unul lângă altul. Apoi mielul este dus la altar, sângele i se scurge și focul mistuie jertfa. Preotul cel drept se îndreaptă spre omul cel sărac și îi spune:

“Poți să iei acasă măgărușul. Nu i se va frânge gâtul! Mielul a murit în locul lui și prin urmare măgărușul este liber.”

Nu poți să vezi în aceasta imaginea pe care Dumnezeu o dă despre mântuirea păcătosului? Dreptatea Lui față de păcatele tale cerea un “gât frânt”, o judecată dreaptă peste capul tău vinovat – singura scăpare fiind moartea unui înlocuitor dumnezeiesc rânduit pentru aceasta. Tu nu poți lua vreo măsură ca să ieși cu bine într-un astfel de caz. Dar în Persoana preaiubitului Său Fiu, Dumnezeu Însuși S-a îngrijit de miel. “Iată Mielul lui Dumnezeu!” spune Ioan ucenicilor săi, când ochii i s-au îndreptat spre Cel binecuvântat, spre Cel fără pată. “Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!”

Hristos S-a dus la Golgota “ca un miel pe care îl duci la măcelărie” și acolo El “a suferit o singură dată pentru păcate, Cel Drept pentru

cei nelegiuți, ca să ne aducă la Dumnezeu” (1. Petru 3:18). El “a fost dat pentru greșelile noastre și a înviat pentru îndreptățirea noastră” (Romani 4:25). Dumnezeu nu-și micșorează dreptatea, nici cerințele Lui sfinte împotriva păcatului, atunci când îndreptățește pe păcătosul care crede în Isus Hristos (Romani 3:26). Binecuvântat să fie Dumnezeu pentru un astfel de Mântuitor, pentru o astfel de mântuire!

Crezi tu în Fiul lui Dumnezeu? Da, răspunzi tu, ca păcătos vrednic să fiu condamnat, eu am găsit în El pe Acela în care pot să mă încred cu toată siguranța. Eu cred în El. Atunci El îți arată valoarea deplină a jertfirii și morții Sale, așa cum Dumnezeu o vede împlinită și în totul potrivită pentru tine. O, ce cale minunată a mântuirii! Nu este măreț și înălțător și potrivit cu Dumnezeu, demn de Dumnezeu însuși – adevărul că la Golgota sunt înmănușate plăcerea propriei Sale inimi plină de dragoste, slava preaiubitului Său Fiu și mântuirea unui păcătos? Ce har și ce slavă! Binecuvântat să fie Dumnezeu și Tatăl Domnului Isus Hristos, care așa a rânduit, ca preaiubitul Său Fiu să facă toată lucrarea și să primească toată lauda, și aceasta pentru ca tu și eu, niște sărmani

vinovați, crezând în El, să căpătăm toată binecuvântarea și să ne bucurăm în veci de veci de legătura fericită cu Domnul. “Înălțați pe Domnul împreună cu mine! Să lăudăm cu toții Numele Său!” (Psalmul 34:3).

Dar poate întrebi și aștepti cu nerăbdare un răspuns: “Cum se face că, deși nu mă mai încred în faptele mele proprii și mă bizui pe Hristos, totuși nu am o deplină siguranță cu privire la mântuirea mea? Dacă într-o zi simțurile mă fac să spun că sunt mântuit, tot ele sunt în stare să-mi răpească în ziua următoare orice nădejdi; sunt astfel ca o corabie fără ancoră, aruncată de colo până colo de furtună”.

Și tocmai aici îți este greșeala! Ai auzit vreodată despre un căpitan de vapor care să caute să ancoreze, aruncând ancora înăuntrul corăbiei? Niciodată! Ancora trebuie aruncată totdeauna în afară. Trebuie să-ți fie în întregime clar că numai moartea lui Hristos este temeiul siguranței, și nimic altceva. Este cu totul greșit să socotești că ceea ce simți tu ar putea da siguranța, o siguranță statornică.

*G. Cutting
Va urma*

Regulamentul concursului este disponibil online pe site-ul revista.clickbible.org iar răspunsurile pot fi trimise pe e-mail-ul pearipidevultur@gmail.com.

1

UNDE SE
VORBEȘTE
DESPRE UN
RÂU DE FOC?

2

CINE A
TREBUIȚ SĂ ÎȘI
COACĂ PÂINEA
PE BALEGA DE
BOU?

3

CÂT A LOCUIT
DAVID ÎN TARA
FILISTENILOR?

4

CÂT TIMP A
STAT PAVEL ÎN
CHIRIE?

5

CUM S-A
NUMIT MAMA
ÎMPĂRATULUI
MANASE?

6

CUM SE NUMEA
ÎMPĂRĂTEASA
ETIOPIEI
PE VREMEA
APOSTOLILOR?

7

CE EPISTOLĂ
A FOST
SCRISĂ DOAR
DE PAVEL ȘI
TIMOTEI?

8

ÎN CE LOC A
OPRIT DUMNEZEU
MANA, PE CARE
O DĂDUSE 40 DE
ANI EVREILOR?

10

CE CULOARE
AVEA PERDEAUA
DIN SFÂNTA
SFINTELOR?

9

CINE A
BLESTEMAT
IERIHONUL DUPĂ
DĂRÂMAREA
LUI?

Nesigur în viitor?

Există multă nesiguranță. Chiar foarte multă. Care om poate să privească în viitor? Niciunul. Închipuiri neclare aici, planuri nesigure dincolo. Dar în fiecare caz în parte sunt numai ecuații cu multe necunoscute. Calcule a căror rezultat este bun sau nu. Și unde este oare o inimă omenească din care se nasc dorințe frumoase? Toate însă sunt ca niște baloane de săpun care lucesc viu colorat și apoi dispar repede, fără zgomot, de parcă nu ar fi fost niciodată. Ce va fi cu poziția ta, cu cariera ta? Cum îți va merge ție și oamenilor pe care-i iubești? Ce va fi cu economiile și cu averea ta? De fapt pe ce te poți baza, în ce te poți încrede? Iată întrebări peste întrebări!

Dar există ceva sigur. Și anume că trebuie să te întâlnești cu Domnul Isus Hristos. Aici sau acolo. De ISUS HRISTOS, Fiul lui Dumnezeu nu poți să treci. Nu are nicio importanță dacă tu vrei sau nu vrei. Indiferent dacă tu crezi sau nu, nu poți să ocolești acest adevăr; nu există o ușă din dos. Dacă-L iubești sau îl urăști, dacă-L admiri sau îl batjocorești, de ISUS HRISTOS nu poți să treci. Dacă îți este indiferent sau nu, dacă-L cauți sau nu, fugind, de El nu poți să treci.

Chiar dacă dorești ca trupul tău să fie ars și cenușa împrăștiată, sau trupul tău să fie înghețat la temperaturi foarte joase, un adevăr rămâne neclintit: de Isus Hristos nu poți să treci. Va trebui chiar să te arunci într-o zi cu fața în jos înaintea Lui. Biblia spune că fiecare genunchi va trebui să se plece în fața Lui (Filipeni 2.10). Cu adevărat fiecare genunchi. Și genunchii celor indiferenți, ai celor care neagă existența lui Dumnezeu și ai celor care îl batjocoresc. Și genunchii celor care în viața aceasta s-au închinat eului și idealurilor lor. Și Biblia mai spune că și fiecare limbă va trebui să recunoască, că

Isus Hristos este Domnul (Filipeni 2:1).

Dar Dumnezeu vrea să-ți vină în ajutor. El are o veste minunată pentru tine. El nu vrea ca Fiul Său Isus Hristos să te întâlnească odată ca judecător și să te trimită în întuneric veșnic pentru că ai dus o viață plină de încălțăinare departe de Dumnezeu. Despre acest loc Biblia vorbește cuvinte foarte serioase (Marcu 9.43-48). Dumnezeu te iubește! Voința Sa este ca tu să te întorci în timpul vieții tale ca să-L primești pe Domnul Isus ca Mântuitorul tău și astfel să-L urmezi pe Domnul tău.

Dacă tu nu vei ajunge în cer, aceasta se va datoră faptului că ai hoțărât conștient ca să rămâi mai departe pe calea largă care duce la pierzare veșnică decât să ascuți de Dumnezeu.

Înainte de a te cufunda în întunericul veșnic va trebui conștient să nu observi strădaniile lui Dumnezeu față de tine, trebuie să treci peste Biblie, să treci peste influența rugăciunilor prietenilor credincioși, să treci peste Duhul Sfânt, peste minți de logică și peste crucea lui Isus Hristos.

Acolo pe cruce, pe Golgota, El a fost judecat în locul nostru. Să primim darul lui Dumnezeu, oferta Sa de a ne face liberi de păcat. Cum se poate face aceasta? Prin acel act de oprire de a ne mai ascunde de Dumnezeu mărturisind păcatele noastre Domnului Isus și apoi urmându-L ca pe Mântuitorul și Domnul nostru. Atunci poți privi liniștit spre viitor pentru că știi și vei trăi în convingerea că ești condus de mâna puternică a Domnului tău. Atunci poți fi sigur că te așteaptă o glorie eternă. De aceea te rugăm să lași la o parte toți acei "dacă" și "sau" și primește acum chemarea Sa prietenească.